

ЗИМА

Вредъ полята
и нивята
снѣгъ затрупа и покри.
Слънце ясно
и прекрасно
задъ балканитѣ се скри.

Зимни хали
повилнѣли
викъ надаватъ съ грѣмъ и вой
и сѣрдити
по горитѣ
будятъ нощния покой.

Нѣма птички,
ластовички.
Студъ скова земята въ ледъ.
Майко мила,
въ тая зима
какъ е топло тукъ при тебъ!

Георги Хрусановъ

ВИДѢЛЪ ЦАРЯ

Преди години бѣхъ учитель въ село Кесарево.

На ученицитѣ си често разказвахъ приказки. Малкитѣ деца обичатъ приказкитѣ. Единъ день имъ разказахъ приказка за мѣдрия царь. Стана дума, виждалъ ли е нѣкой царь. Едно момче се обади, че е видѣло изписанъ царь на картина. Друго виждало царь въ една книга. Трето виждало изписанъ царь на конь върху една червена кърпа за лице. А едно момченце нетѣрпеливо заговори:

— А азъ, азъ съмъ виждалъ истински царь, господинъ учителю...

— Казвай, Иванчо, да видимъ где си виждалъ ти истинския царь!

Децата заслушаха, а Иванчо започна:

— Зимасъ го видѣхъ. Отидохме съ тате да закараме съ нашата каруца храна на гарата. Продадохме храната и дочакахме трена. Дойде той. Слѣзоха отъ вагонитѣ много пѣтници... Слѣзе и царьтъ съ една бохчичка дрехи подъ мишница. Много пѣтници се качиха на пощата и за царя нѣмаше мѣсто. Тате го покани и той се качи на нашата каруца. Царьтъ седна на единъ човаль пѣленъ съ сѣно.